

[illegible]

вони у март. Пісудського і 2) помо-
же йому в переселенні через сойм ак-
конолатним шляхом зміни конституції
в напрямку „сирплення виконавчої вла-
ди“. Ось усе. Вона багато, але явищу та-
ки навіть ніяк питань. Особа марш.
Пісудського навіть при найбільшій для
нього повазі, як для індивідуальності
і т. д. і т. д. не може служити за про-
граму, — доказом є ті колонії його
маленькі політичні співробітники: і все
це особисті прихильники (П. Дашинсь-
кий і тов.), які проте нині є в політичній
гострій до нього опозиції. Трудно справ-
ді прийняти в риторію, що всі послы з
одиноки будуть сліпо й без застережень
йти на волю — кині їм несподівані проекти
маршалка. — Занадто це, дало б, ризико-
шерстне товариство! Та це річ друго-
радна. Головне — їхня підтримка про-
екту зміни державного устрою.

Трудно устояти, аби не вийшли роз-
мови про цей проект. Во проекту на ді-
лі жадного ще нема, — нема болей про
його екзотично. А коли він взагалі є, то
знають його кімбоді — і навіть! —
далеко не всі зацікавлені в одній.
Адже не було жадної в цьому напрямку
урадової ані піурядової енуціяції Ко-
чизь сідуючий сойм з обов'язку мусить
зайнятися ревізією конституції, то я-
сно, що брак такої енуціяції при існу-
ванні туманних поголосках є найприкри-
шою діркою в безпрограмовій програмі
будучої урядової соймової більшості, я-
кої стрикнем має стати однією. Ось чо-
му ми читаємо в останніх днях у газе-
тах, що сапатійні кола заважають у го-
лові уряду, аби він доконче склав я-
чусь заяву болей в останній стадії ви-
борів. Знається, що ця заява пригоди-
лась би не так для виборчої агітації, як
самим кандидатом на посади, буним то
затвердженням особисто через Пісуд-
ського: існує чимало повна, що вони
самі не сподіюються чого такого від них о-
соба, що їм служити має за програму,
з будучому соймі закладає.

Передбачувана зміна устрою Польщі
поділяє — агідно з поголосками — на
цільні перемалюватися по зразку Зеди-

лених Держав Плян. Америки: вибір пре-
зидента республіки цілим населенням
(а не Націон. Зібранням), відповідаль-
ність міністрів перед президентом (а не
перед парламентом), вилучення згід
компетенції сойму цілої низки справ (па-
радуєм господарської натури, військо-
вої і полудки справ закордонної полі-
тики). Доцільність такого плану для
Польщі є річю шонайменше дискусій-
ною. Хотіли наслідувати Зединем Держ-
жав Плян. Америки, польські реформа-
тори приймають, видно, що в Польщі є
вої необхідні лані під такий устрій: по-
глибий запас великих індивідуальностей,
авторитетів, теоретиків і практиків, а в
лих мусить рекрутуватися міністри з
диктаторської владою, не кажучи вже
про саму особу президента, — про Ва-
шингтонів, Лінкольні, Русвельтів, Таф-
тів, Вільсонів... Даліше: величезна
політична дисциплінованість громадян
(як одної цілості), ну й — вну-
трішня федерація країни з якнайбільше
йлучою децентралізацією! Можна вся-
ко говорити про партію парламентар-
изму в Польщі при її етичній і полі-
тичній структурі, але кидати гасло
„зкріплення виконавчої влади“ на під-
ставі яких ефімеричних „президенталь-
них“ планів — річ надзвичайно ризико-
на. Склад будучого сойму є засертий
ще серпанком тайни, але не підлягає
найменшому сумнівові, що евентуаль-
ний план зміни устрою Польщі в тако-
му напрямку розпугав у соймі „ура“, в
якій може справді згинути польський
парламентаризм, та з якої ледви чи зро-
диться — устрій Зединених Держав!...

Яке супроти такого плану займе ста-
новище посольська еманация самої „о-
.....
КОЖНИЙ
СВІДОМІЙ
УКРАЇНЕЦЬ
ВІДДАСТЬ СВІЙ ГОЛОС
НА ЛИСТУ
.....

МИКОЛА МАТІВ МЕЛЬНИК.

3)

Як проходила осінь...

Катерина збудилася з обмороки: побита, зні-
вечена. Лудінне подерте, заболочене. Волос роз-
сипався, повний пилу, терміття. Стягнені дровами
руки стерпли. Пальці задубіли, під нігтями ски-
піла кров. В голові колесом шум. Не знала ні-
чого: де вона й чому лежить у придорожньому
рові.

— Дз-з-з — по дровах телеграфу студений
осінній вітер. Бив крильми, аж дрови дзичали
боєм.

— Де я, шьо зо мною?

Щось пригадувалося: Тяжкі повіки горіли
від диму, в очі пекло, якби піском... Піднялися
і впали знову, як поломані крила вітряка.

— Ага, це я тут вид учора... вертала пам'ять.
Вогні... кров... крик... І знов, як на екрані, кар-
тини дикої ночі. Але раптом... піднялися повіки
й Катерина повела оком на корявий пеня че-
решні... Вище... вище... ще...

— Ах!... У грудях щось пукло, страх вогнем
і вихром підняв усі сили... На неї дивився виба-
женими полудами Остафій. Дріт вівся під тя-
гарем у ший, голова низом, начеб із сонця і зі
світа глузував.

— Шьо ми типер зробим... ни боюси, але
типер ви, мой, взруєтеси...

Кровава мідь на білій пазусі...

— Аді, вішиваний ковчир пидерли пани... аді,
черес украли, аді оббили... списали басаманами...
абим був файний перед селом тай перед Богом...
у спузі тай у дровах!...

Чорний язик — оселедцем на бороду. Вітер
ваперся за ноги, хитнув гойданку... Співав:
— Спи, спи, мой, я аді, колишо. Бирше ніхто
не заколишет, ворон до очий... спи... спи... Оста-
фійку!... А-а, а-а... Га-га-га! хихотом...

Взялися в Катерини сили, зірвалася на рівні
ноги — божевільно на втеки. А Остафій за нею:
вітром — чорним вороном... Стерилими, віль-
зами... мах-мах... опирем...

Білі тіні в лісових гушавниках, з дєбрів —
ярів темних: кохалькома до згарю... З голодними

пазухами до чорних головень. Шпортали в по-
пелі за кусником хліба, шукали печеної бурки
Катерина набігла на громадку дітей
— Аді, мама, мама!
— Я вам ни мама, а ви чіт?
— Тажи Олексині! — старший хлопчик.
— Котрого то Олексі? Катерина вже забула,
як у селі хто називався.
— Та Кітліревого... шьо згору церькви.
— А мама де?
— Нима вид сночі.

Задумалася... Перед нею знову Остафіїв
очі. Думка: кобис знав Юрчіку, ек твій брат зо-
рудувалі...

— Ходіт до нас, — кличе Доцька.
— Ходіт до нас! — Василько.
— Ходім! Але ти, Докійко, розвіжи мені
руки, най, аді, забуду ек я мала цей ночі вмирати...

Докійка й Василько розв'язували гудзи, а Ка-
терина кусала біль зубами, аби не крикнути.
Руки — шьо бєрвена... без життя, без руху. Під
червоними пругами потріскала шкіра і дрови
вілися глибоко, до кісток. Одна велика втома
прійшла тілом і душею, світ танцював довкола
неї. Але йшла за дітьми, комуś на стрічу. Ко-
мусь, хто поклав би долоні на її чоло, а в серце
одно ласкаве слово...

— Адітко, оцев стежков поза цвинтарь,
а видтак почерез Вовчорів город тай потоком
пид Ротунду...

Василько махнув утішно наперед, але вер-
нув до Доцьки:

— Аді, Доцько, дідо пид дзвинницьев спит
— екби вмер...

Прибігли. На дідові кров, волос у поросі...
— Ни додзвонив дідо Максим... І пригадався
йї страшний стовп вогненний і трівожне лебе-
діння малих дзвонів, що розсипалися зойком по
землі. Тепер уже знала, хто бив на тривогу... Хто
інший був би не зважився, але дідо видів вогні
тай дзвонів на рятуюнок...

— Ци раз то вин так видзвонював, аж луна
царинами... Видів шьо погибок у селі. Дзвоньня...
дзвоньня аж покотилася...

Так закінчив Максим свою довгу службу...
— Уже бирше ни будети, дідику, дзвонити

дзвонити? Неаже поруч із Радівілами. Са-
митами й Мапкевічами також Плякзави-
чі й Войки арештують з контролних
прад парламенту, — неаже вони айдуць
без можности відвороту з платформи о-
сновних прад демократії? Нина є міні-
мальні виглади на соймовий успіх та-
кого евентуального законопроекту про
основу аміну конституції. Одно шораз
пеліше: коли буде зголошений такий
проект, то чи парепале він чи перейде
— будучисть парламенту, який зберяте-
ся 25. березня, дуже незавидна: бути
грабарем парламентаризму або власти
жертвою непослуху позапарламентар-
них концепцій. Во чейже нема сумні-
ву, що в разі предложення соймом та-
кого урядового проекту і відхинення йо-
го — сойм закінчить свою кар'єру. Ви-
ходить, що за його довговічисть і зло-
маного гроша дати не можна.

Справді, кепською є потіха, шьо „по-
тім“, яке приїде після виборів, буде „ра-
єм“.
І. Кадрин.

Совкіно проти ВУФКУ.

МОСКВІ НЕ ВАЖАНЕ ІСТНУВАННЯ ВСЕ-
УКРАЇНСЬКОГО ФОТО-КІНО УПРАВЛІННЯ
(ВУФКУ).

До кіна прикладають комуністи дуже ва-
лику вагу. Ше Ленін звернув увагу на по-
требу належного використання фільму та
екрану для комуністичної пропаганди. А
Сталін звернув неслухно в одній зі своїх
промов таж пильну увагу на кіно та підлі-
шов до фільмової проблеми тим разом з
дуже оригінального становища: і в додатку
зі становища нелєнінського, а наскрізь
мілланського, бо комерційного. На XV. ала-
ді партії кинув він фразу про те, шьо кіно
треба довести до такого стану, при якому
на нього можна було переложити всі при-
бутки, які кині тягне „пролетарська“ дер-
жава з горітаної монополії. Іншими сло-
вами: Сталін бажав зробити монополіза-
ване кіно джерелом величезних прибутків
держави.

Уважку з тим, стала в Москві дуже
актуальною справа передачі фільмової
справи одному трестові, який воєцід бун-
би залашний від Всесоюної Ради Народ.
Господарства. Досі фільмово-кінові „ггані-
зації та підприємства підлягали органам
освіти тобто паролному комісаріатові осві-
ти: „Совкіно“ московському, а ВУФКУ
харківському. Передача кінофільмової

Жадайте
Французьких
ПАПЕРЦІВ
ДО КУРЕННЯ:

JOB

справи чисто господарської установи, одна-
чалаб перевелення її в чисто ідеологічний,
більшовицький засад на комерційний. Але
на тому не злізень, московські заінтересо-
вані члени хочуть крім того поставити
справу кінофільмової продукції так, шьо
Москва монополізувала всю фільмову про-
дукцію у своїх руках для всіх країн
СРСР.

При тому покривав вона свої центри-
стичні тенденції ось якими словами мір-
куваннми: „хоч — новизна — українське
кіно має свої властивості, — на Україні
є своє національне життя і його треба на-
в'язати у кіно твердості, а решта це за-
гально-пролетарська культура і тому не
треба об'єднати в руках одної монопо-
лії кіноорганізації, залашаючи національ-
ним кіноорганізаціям лише те, шьо є су-
во національним“. (Цитуємо на харківському
„Вісник“ з 1. II. 1925).

У зв'язку з таким становищем Москва
ала підготувала в тому напрямі окремі ва-
лику партійну нараду в кінофільмовій
справах, відбулася в Харкові для зі. січня
п. р. всеукраїнська партійна конференція,
на якій обговорювало обі порушені теми
справи. На нараді виступили відомі
реферати Постолювський, Скрипник, Шур,
Бєрєсінський і А. Хвиль.

Нарада заявила проти того, шьо кіно-
фільмову справу передавати господарським
органам та шьо робити з неї чисто комер-
ційне підприємство. Народа стала на сто-
новищі, шьо вся кінопродукція мусить од-
жити цілком „пролетарської“ держави і
дільської суспільности, шьо мусить бути по-
собом комуністичної пропаганди, засобом
популяризації науки, політоосвіти та ко-
вого побуту.

Далі заперечувала нарада проти того,
шоби вся кінопродукція централізувалася
в руках якогось московського кінофільмо-
вого тресту, та шоби на Україні ВУФКУ
займалося виключно продукцією двох
„суто національних“ картин. „Нема тірощі“
— казав Скрипник — і більшого проку
звезаживного, погордливого ставлення
представників старої культури до нових
культур нових, революційних пролетар-

Линилася коло нього, шоби не банував на яку
невістку.

— Ой, так... треба голов прикриті дідові,
аби на цвинтарі спав, а ни ек вішеник у рові!

— Кудиж я вас подіну, куди понесу вас, ді-
дику, мій? — шептала. Але й одної слєози для
діда вже не мала: ніч усе забрала з грудей,
а слєози в душі крильми чорними накрила і нема
їм дороги...

— Вібачні, будьти, дідику... шьо, аді, ни
обмию вас, у труні на порозі ни поставю, ек
газду... Пид чюжим воріннем прашьчу вас. Бо
наш пориг — зотлів, скипівси... екби ворогам так
душі потлілі...

— Покотивси тісарський камінь нам на го-
лови... Горн зрушив, води амутиа тай нас за-
смутив...

Дідові ще на лиці сміх — поглином
— Сміетиси, ек на руки я до вас ишла... таї
ек из міста фустки шілінові тай цукор при-
несли...

Упала на коліна, гладила розкидані коси
білого повіса, клонила голову до грудей...

— Нима вже серці, аді, ни чюті, лиш лід-
Накривала повіки, шьо епід них мутно, як у сло-
тавий вечір... Сама-одна...

— Уже, аді, нікого!... шьо буде?... Навіть
дідо Фудульний став тай лишньов собі... А ти ти-
пер, ек та гаджуга над строминев: тримайси, абз
впадь...

І на колінах... кудись зором у безмежжа по-
над чорнову скипілх рани... думками — поза мо-
сти бервінкові, поза німе креміння гір...

А думки — як пташки в лютий мороз... Шьо
котра підлетить — то впаде, шьо залізе — по-
ничне зморозена на дно... Лиш одна — одніська
підлетіла найвище: туди, туди... далеко — аж
до тих хмарин, шьо на тремтючих віях колесали
перший цілунок сонця. Вдарила крильми тай по-
летіла до Юрчіка: далеко, мій далеко — аж поза
німецькі границі...

— Юрчіку, утішко!... а де ти типер?...

Пташка не вертала...

На дзвинниці окатий ворон острія до дошк
дзюб.
Катерина поклада долоню дідові на очі...
(Продолження слідує)

6. ДЕШЕВИХ ДНІВ

на

БРОКАТОВЕ ВЗУТТЯ

зол. 18.90 і зол. 21.90

Дотелерішна ціна і від 20. II.

24.50 і 28.50

Дель-Жа

До набуття в всіх філіях
і представництвах

Всі українці
господують на
ОДИНОКУ
правдиво національну
УКРАЇНСЬКУ ЛІСТУ

18

алі більшовики — Шига Гартли, М. Зарені та М. Чарот. Роман, повість, збірка, лірика, літературна критика стоять високо в неможливо високоцінності. Зміст! — Хто віде титати, той знає і в них зашифровані радощі правдивої образ життя, терпіння і паїдів білоруського народу. Архитом, трагіком, ся в зловім неашифровані теорії, що в них неприкрашена правда життя, як із нового джерела.

Коли білоруську науку, а ще більше літературу можна було забувати на свій такий традиції, то білоруський театр доводилося будувати буквально на віч. Не було ні акторів, ні режисерів. Але в тут тверда воля перемогла всі перешкоди. Білоруський державний театр у Мінську, заснований 1921 р., стоїть тепер досить міцно на власних ногах. Репертуар складається переважно з поез побуту: „Хам“ орджонишвілі, „Пошились у дурні“ Кропивницького, „Радзівський чорт“, „Васильєво село“, „Над безодною“ та інші місцеві автори. Виставляється також річ класичного репертуару, як от поез Кальдерона, Мольєра. Далі після сучасного європейського репертуару. За браком місця мушу відсилати на подробилки до дуже цікавої статті проф. Вознесенського в 8. числі „Узвнннн“.

У короткій газетній кореспонденції неможливо охопити всю різноманітність і будівель білоруської культурної продукції наших днів. Скажу лише на закінчення, що та продукція робить всебічною соціально, інтелектуально і санітарно-виробничу. Молода білоруська інтелігенція, що найцінніше між усього славянськими народами звилла на культурну низу, береється з такою наполегливістю до праці і таких осмислених вислідів, що того доброго, вона ще перекаже вого старшого, так що справді останні будуть першими.

М. Г.

На виборчому фронті.

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ ПІДГОТОВЧИЙ РУХ У КРАЮ.

ОКРУГ 52 (СТРИВ.).

Болотинщина.

Дня 6-го лютого п. р. відбулося позитове виборче віче в Болотинці під проводом п. Косми сен. з Лисинич. Віче, в якому залучена спершу довірлива рада стрижана з ріжкими перешкодами з боку поліції. На вічу загоспосади захоплено промову кандидат на посаду Осип Лупиний зі Стри. Промову і резолюцію о. дек. Сутого за партією УНД-Об'єднання і з лютого ч. 15 прийняли збірні з одушевленим. Коли після того почав промовляти Павлішин з Татча, опираючись трьома жидками і співробітниками заміняли його так, що зусилі асоціювати. Очевидно комісар споридав в плото і розважав віче, що одним не більше піднесло патріотичний настрій зборки.

Бориславщина.

Дня 5-го лютого п. р. відбулося робітничо-селянське передвиборче віче в Східніс. Реферували кандидат на посаду ч. 15 Антін Максимович, інж. Богдан Антонович і робітник Михайло Штиглиц. Всі присутні селяни і робітники рішили голосувати лише на листу ч. 15, на який є найкращі зметунки українського народу. — Того самого дня відбулося робітничо-селянське віче в Кропівнику Новий. Реферували кандидат на посаду Антін Максимович, інж. Антонов і робітник Штиглиц. На вічу були присутні члени партії селянська та ПНО, однак при рішенні провади громадянства не віддали жидиша заборати голосу. Віче узхвало

голосувати тільки на листу Об'єднання ч. 12.

ОКРУГ 51 (ТРИПІЛЬ).

Зібралщина.

Від дня 1-го до 4-го п. р. відбулося віче і збори в селі Зібралщина до селу і селу в селі Зібралщина: 1) Зібралщина (зв. міста), 2) Голосинич, 3) Красівщина, 4) Лубинишів, 5) Тарасівка, 6) Гурбів Малий, 7) Чернішів, 8) Сивинка, 9) Сивинка. Реферували селяни: Ткачук Іван, Цибришків Іван, Сивинський Григорій, проф. Лисовий Михайло і д-р Гавришків Андрій. Всіди заважилися збори та Національним Об'єднанням і рішили голосувати на листу ч. 12.

ОКРУГ 53 (ЗОЛОЧІВ).

Бережанщина.

Дня 1-го лютого п. р. відбулося передвиборче віче в Бинах. Реферували кандидат на посаду ч. 18 на злотівський округ Володимир Целевич і Б. Вороніжко. Вибрано виборчий комітет Об'єднання і узхвало голосувати на листу ч. 18. — Дня 2-го лютого п. р. відбулося довірлива рада в Вулиці. Провади виборчий реферували Б. Вороніжко, про позитивне показання і провади Національного Об'єднання Володимир Целевич. — Дня 2-го лютого п. р. відбулося передвиборче віче в Куряках. Реферували Б. Целевич, О. Парас і Б. Вороніжко. Присутні понад 800 осіб з Куряк, Паліва та Надоржана. При рішенні одноголосно прийняли рішення, що солідарно відста до виборчих урн

таких національних культур, як ось українська. Ми творимо свою національну культуру по життєвому побуту, а не по естетичному і не по розподіленню так — на одній поліції жидів національна культура, а на другій — соціалізм. Хто так розподіляє, той нічого не розуміє в сутності творення нової соціалістичної культури. Та Сиринник помилується, коли робить помилки такий думі. Вони дуже добре розуміють, чого хочуть і чому виступають проти несторонної фізичної продукції ВУФКУ.

Що ж узявся собою ВУФКУ під теперішню пору? В 1924—5 р. на 12 випродукованих фільмів дає воно в українських, в 1925—6 дає на 18 випродукованих в українських, а в 1926—7 на 31 фільмі було вже 14 українських. На найвищий час тематичний план для продукції фільмів партії ВУФКУ зложився так, що воно дає тільки во відеотів українських фільмів. Своєм виробом заповняє воно ринок України та конкурсує успішно з продукцією Союзу. Ось це є одна з причин, що московські зацікавлені чинники заманюються обмежити продукцію ВУФКУ до мінімальних границь, а саме лише до продукції зовнішньої міжності фільмів т. зв. українських в українському побуту. Натомість харківська рада стала на становищі, що продукцію ВУФКУ треба так поставити, щоб її картини мали збут на дню на Україні але в поже нер, та щоб вони конкурсували успішно з продукцією Союзу на тій території СРСР.

Знавалося, що така справа як кінофільми, як кінопроект не повинна давати притока до того, щоб біла не розвивалася спора привілейного і до того естетичного характеру. А однак, однак бачимо, що навіть у тім ділянці де з боку Москви імперіалістична і націоналістична кампанія проти України та проти української інтелігенції в тім ділянці. Треба зрозуміти, що в даному випадку Харків представляє себе доволі добре постанням Москви. Та чи вдержать на занятій почини? Побачимо.

Білоруський культурний рух.

Наука — література — театр.
(Від власного кореспондента).

Прага, 10. лютого 1928.

Часота Прага є нині тою високою зоною, що з неї найкраще оглянути всі славянські землі і побачити, які там вогні горять. Сюди обігаються ручаї з всієї славянщини, сюди приїждять, мов правозірні прованси до Мекси, культурні діла з усіх славянських країн, сюди доходить найбільше книжок і часописів славянськими мовами. Тому в про білоруський культурний рух можна найбільше доглядати у Празі, коли нема змоги безпосередньо звертатися з Мінськом.

У минулому році до Праги завітали білоруські поети Янко Купала, Шига Гартли, Міхась Зарені і Міхась Чарот. Коли в перед тим Прага досить уважно стежила за розвитком нової білоруської культури, то побут цих протів прихилився до завдання ще тіснішого контакту між Прагою та Мінськом. У річній мірі до цього причинився приїзд ректора білоруського державного університету проф. Володимира Шчети. Нині до Праги доходить майже все, що друкується в межах радянського союзу білоруською мовою, а це дає змогу довести доповідь переглянути сучасну культуру продукцію Білоруси і скласти собі певний погляд щодо її кількості і якості.

Почати треба з науки, яка насамперед своєю природою найкраще залежить від естетичних законів і розвивається на підставі своїх власних, внутрішніх законів. Білоруської науки досі не було — те перше є. Далі установи найбільше трудяться над її розвитком: Інститут Білоруської Культури і Білоруський Державний Університет, обидва в Мінську. Інститут (згоріло: Інбелкульт) до

сього часу видрукував зважу дуже солідних наукових праць, у тім числі: 15 випусків білоруської наукової термінології, діалектологічну монографію проф. П. Расторгуєва п. н. „Северсько-білоруський говор“, 2 томи „Білоруської етнографії в дослідках і матеріалах“, 1 том „Білоруського Архіву“, прегарно складені збірники „400 літ білоруського друку“ та „Історично-Археологічний Збірник“, 1 том Академічної Бібліотеки білоруських письменників (твори М. Богдановича). Крім цих неперіодичних публікацій Інститут видає щомісячник краєзнавства п. н. „Наш Край“. Нині акцентовано заходів до того, щоб перетворити Інститут в Академію Наук, і справа вже є на добрій дорозі.

Університет, заснований 1921 р. працює в сфері медичного, педагогічного і права господарського факультетів. Як установа навчальна, а не дослідна, він видає порівняно мало наукових публікацій, а всеж за ним вже числиться 16 томів „Праць“. Значатну ті „Праці“ друкувалися переважно московською мовою, але з часом та по мірі вироблення білоруської наукової термінології „Праці“ все більше переходять на білоруську мову і звичайний том, присвячений студіям педагогічного факультету, вже на ці треті зложений білоруською мовою.

Про рівень білоруської наукової продукції треба сказати, що він, як на місцеві відношення, незвичайно високий. Нема в ній ніякої сліди дилетантизму, повітового патріотизму і провінціального тону. Це продукція європейська, яка може помірятися і з наукою деяких старших славянських народів.

З літературою справа стоїть не так потішачо, хоч вона має за собою давню традицію, ніж білоруська наука. Поміненню треба шукати саме в тих позитивних обставинах, які до науки не можуть так легко дібратися. На літературу натискають із більшою силою і уряд і комуністична партія, і численні добровільці. Незагартована молодь піддається цьому тискові майже без спору, а старші письменники мусять пристосовуватися до нештучних настрів. У таких умовах виростають лише мавпячий квіт — кволі, безбарвні, покручені.

Але тут потрібна боля сім'яність. Білоруська літературна продукція, яка перед вібою ледки досягла кількох книжок річно, нині аналізує місячно по кілька десятків видань. Одночасний народницький тон доводив літературу уступає тепер місця досить парадій дилетантизму, про що свідчить випадання

Присилайте жертви на Народний Виборчий Фонд У.Н.Д.О.
до Земельного Банку Гіпотечного у Львові, Підвалі 7. на конто Народ. Виборчого Фонду.

від жовто-синім прапором Об'єднання голосуючи на листу ч. 18. — Для 4-го лютого п. р. відбулося передвиборче віче в Саранчуках. Прибутіх понад 200 людей. Реферували Б. Бородайко і кандидат на посаду В. Целевич зі Львова. Після одноголосного резолюцією голосувати на листу ч. 18. — Для 4-го лютого відбулося передвиборче віче в Рибниках. Віче створив о. В. Танчак. Після цього реферували кандидат листу ч. 18 на золочівський округ В. Целевич. Прибутіх за програмою Об'єднання і рішучо голосувати на листу ч. 18. Для 6-го лютого п. р. відбулося велике віче під голим небом в Конохах. Віче створив В. Бородайко, який поєднув виборчий захід, а після цього виступив політичний реферат та подопиш програму УНДО-на В. Целевич. Після опублікованої резолюції голосувати на партію УНДО. — Для 6-го лютого п. р. відбулося передвиборче віче в Цене-ві. Реферували кандидат на посаду В. Целевич. Після лекції прийнято одноголосно резолюцію йти до виборів під стягом єдиної повалювальної національної партії Національного Об'єднання і голосувати на листу ч. 18.

ОКРУГ 55. (ЗОЛОЧІВ).

Рогатинщина.

Для 8-го лютого п. р. відбулося віче в Вишнівці при участі осяло 300 людей. Проводили: о. Мельник і п. Загребний. Реферували кандидат на посаду а листу ч. 18 п. С. Кулик. Віче ухвалило резолюції, висказуючи довіру для партії УНДО і рішучо голосувати тільки на листу ч. 18. — Для 9-го лютого відбулося віче в Конохах. Віче створив В. Бородайко, який поєднув виборчий захід, а після цього виступив політичний реферат та подопиш програму УНДО-на В. Целевич. Після опублікованої резолюції голосувати на партію УНДО. — Для 6-го лютого п. р. відбулося передвиборче віче в Цене-ві. Реферували кандидат на посаду В. Целевич. Після лекції прийнято одноголосно резолюцію йти до виборів під стягом єдиної повалювальної національної партії Національного Об'єднання і голосувати на листу ч. 18.

ПОМЕР БУВШ. ПОСОЛ ФРОТІГ.

Варшава, 12. лютого 1928.

Нині помер у Мавтові бувш. посол до польського сейму Фротіг у 40 р. життя. Покійний був редактором жид. часописів „Тугблат“ а опісля „Морген“. В жид. клубі належав до опоз. групи вожової пос. Райзові.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ПЕРЕГОВОРІВ ІЗ ЛИТВОЮ.

Варшава, 12. лютого 1928.

Польський уряд поробив уже приготування а зв'язи з можливим навізанням польсько-литовських переговорів. У відомостях між-ствів утворено комісії а членів: комунікаційної, поштової, телеграфічної, телефонічної, залізничної, річкової плавної і прикордонного руху.

ТРУДНОЩІ В ПОЛЬСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКИХ ПЕРЕГОВОРАХ.

Берлін, 12. лютого 1928.

„Рут“ подає в заяві а останніми польсько-більшовицькими переговорами, що при СРСР зажадав був, аби польський уряд видав офіц. комунікат, який пояснював би теперішній стан переговорів, а перешкоди причини відходу польських делегатів а Москву. Польський уряд відказує на запитання.

ДВА САМОВБИВСТВА.

Львів, 14. лютого 1928.

При вул. Незалі 6. у замкнті поховали самовбивство, відлучивши газоний курок. 21-літній Павл. Кендзерська і 20-літній Кар. Франек. В листі написали самовбивство, що „ведуть цю долю зливу, а сподіються дістатися до раю“.

ОФІЦЕР ПОРУБАВ КЕЛЬНЕРА ШАБЛЕЮ.

Львів, 14. лютого 1928.

В казармі „Реклама“ при вул. Шайно-ти ротмістр 22 полку уланів К. вдарив кельнера шаблею а суперечці за виспий рахунок. Тяжко раненого кельнера перевезли рят. етатія, а офіцер оголо-сився в команді міста.

ВБИВНИК ІТАЛ. КОНСУЛА ЗАСУДЖЕ-НИЙ НА СМЕРТЬ.

Варшава, 12. лютого 1928.

З Одеси подають, що вбивниця італій-ського консула Добровольського тамш-ній суд оголосив на кару смерті. Ова. Буковити, що купив у вбивника одяг, адретин а убитого, засуджено на три роки в'язниці.

АСКВІТ УМИРАЄ.

Лондон, 12. лютого 1928.

Стан здоров'я Джорд. Асквіта, бувш. президента ради міністрів, дуже поганий. Він утратив уже прижиттєвість. До цього пинелікава родина.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-БОХ.
П'ЯНАЦЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Нині, в понеділок, пересукував через ве-лику залу розправ при вул. Баторія цілий ряд свідків, відомих а краківського про-цесу, що тепер власнають кару тяжкої тюрми у Віснчу. Це Микола Стефанишин, Роман Шумський, Павло Заболотський, Василь Колодій і Володимир Піпчинський. Як а одного боку свідки ці робили своїми зізнаннями загально дуже інтелігентне враження, так а другого боку вигляд їх — жалюгідний. Всі вони без винятку сильно виснажені довгою садиством, суд. розпра-вою і тюрною, обличчя їх запали а жовті і всі, як на їх вік, дуже постарілися. На перший погляд видно, що тюрма відає тих молодих людей без пощади.

Поза переслуханням тих свідків відчи-тано ще широкі зізнання ова. Вербицько-го Івана, а яких він представляє своє ареш-тування і переслухання на поліції в су-проводі побойв різних поліцейських функ-ціонерів, від надком. Мітленера почавши. Потім відчитано зізнання тюрмних ключ-ників, вартівників, профосів, постерунко-вих, джурних офіцерів і т. п. на обста-нину, як вони поводитися а обвинувачени-ми в перших днях їх арештування.

Впала а око, що поліцейський комісар, який а численнім одязі прислухується роз-праві, заперичи місце біля військових зна-чків, заперичи доводі часто а судами при-сяжними. Також св. суддя д-р Янушев-ський прислухується даліше розправі а бо а другої кімнати або таки на салі, хоч про-куратор покликав його на розправу а ха-рактері свідка.

— о —

З покликання на нинішню розправу свідків, відомих а краківського процесу, зізнавав перший

ЯН НАКОНЕЧНИ.

рим-кат, б. військовий урядовець у Пе-ремишлі, засуджений у краківському про-цесі. Свідок своєю кару вже відсидів, але зізнає незаприсяженим. По укінченню предсідника, що має говорити тільки правду, св. на запит предс. кого з обви-нувачених знає, оглядає чергою всіх під-судних і каже, що не знає нікого. На за-пит д-ра Павенського щодо особи Сте-фанишина св. каже, що в крак. процесі засуджено якогось Стефанишина, але він не є ідентичним а присутнім тут Антоном Стефанишином. На запит предс. свідок каже, що йому невідомо нічого про те, аби його сестра Анеля висилала якусь те-леграму до Ольги Вербицької

Другий свідок — це

МИКОЛА СТЕФАНИШИН.

що являється в тюрмній убринні. Св. має 21 літ і є учеником семінарії, родом а Тростянця, п. Долити; засуджений у крак. проц. на 2 р. тюрми, яку відсиджує у Віс-нчу. Зізнає незаприсяж., що служив при польській війську (пр. 1924—1926) при 20. п. артилерії у Влоцлавку. Запізнався а Тарасом Дробенком у Влоцлавку. Зі Льво-ва не знає нікого. Щодо Дробенка, то з ним працював разом у військовій канце-лярії. Не пригадує собі, чи питав Дробен-ка а листі про те, чи він працює ще в кан-целярії моб., але пам'ятає, що дістав від нього відеповідь. В Долиті в 1926 р. пізнав свідок „Козака“. На пит. предс. чому не хоче вивести імені того „Козака“, св. ка-же, що ця справа вже скінчена і він його імені вивести не може. Опісля предс. пи-тає свідка про переписку між ним, Дро-бенком і Козаком.

З підсудних св. знає тільки Дерляка і Матийшів, бо першим з того самого се-ла, а другим а сусіднього. Ні Ве. овицьких ні „Березовського“ св. не знає. Св. при-знає, що дістав раз від ова. Матийшів-ли лист а домаганням прислати йому одя-г, крию, але свідка а тих днях зальов. а війська і він на той лист не відповів. На пит. д-ра Ганкевича як він роз. міє лист від Матийшів до себе, а який Матийшів висав, показуючись на Мішке іча, що „зброєю побитих а в'язнів“ — свідок ка-же, що Матийшів був свідкомом укочаним і патріотом, що любив гетьмо свій на. ід, тому, якщо він писав так, прич. а то йому невідомо, а чи він писав так, а чи не казав до себе народу, а не а як шло-ва. На пит. д-ра Пав., а чи засуджено його а крак. процесі, свідок каже, що його засуджено а те, що він рекоменду-вав одну особу „Добровольського“. На запит д-ра

Старосольського свідок а натиском за-значає, що йому ніхто а ніколи не об'яв-ляв ніяких грошей а якусь розвідку. Все, що він робив, робив тільки для добра ід-ного народу.

Черговим свідком був

РОМАН ШУМСЬКИЙ.

теж у в'язничній убринні, літ 33, приа у-рядовець, засуджений у крак. процесі на 4 роки. (Його брат Володимир Шумський, відомий а процесу „почтовців“, помер у львівській тюрмі...).

Св. зізнає незаприсяженим, що перед арештуванням перебував в Варшаві, куди виїхав був сам добровільно, де займався торговелью, бо а Галичині як українців, не міг ніде дістати посади і взагалі якого-будь місця. У Варшаві св. отворив бюро (торговельне посередництво). Там він ді-став м. ін. лист (від Тараса Тараса Про-бенка?), а якому були адреси деяких у-країнців, що служили при війську, між я-кими свідок ані освідомлюючи національну пропаганду. На пит. предс. св. каже, що пропаганду цю поручила йому нести під-полна українська репрезентатія, якої осідок був спершу у Відні, потім у Берлі-ні. Поручення вестти цю роботу св. дістав від групи тої репрезентатії у Львові. На даліше питання предс. свідок каже, що ні Вербицького, ні Стефанишина, ні Го-ловинського, ні „Березовського“ він не знав. На пит. судді прис. св. оповідає до-кладно про своє бюро посередництва і про своє арештування у Варшаві.

На пит. д-ра Старосольського св. ка-же, що він збирав інформації про скількість і взагалі про життя українців у польській армії для своєї організації (УВО) і для її виключного ужитку в тім глибокій пере-конанні, що ті інформації послужать тіль-ки для добра українського народу і для організації української армії, а не піауть для зиктучи чужих, прим. німців. Щодо більшовиків, то свідок ставився до них асе наскрізь негативно.

На пит. д-ра Ганкевича св. каже, що військовою розвідкою в рос. армії займа-лися найблизичніші люди а Польщі, що стоять нині на чолі польської держави, прим. п. ні Писудська. Св. оповідає ши-роко про польську підпольну роботу а царській Росії, а чому він виявляє немале знання.

На пит. предсідника, а чи потрібні були ці інформації, які збирав свідок, він ка-же, що для створення будучої армії украї-нського народу, для виборення йому, нева-жливий Української Держави.

На даліше питання д-ра Ганк., чи св. знає який нарід, що так само поступав кілька літ перед війною і в часі війни, свідок не може відповісти, бо предс. узяв а питання. Взагалі предсідник, видимо поділювавши відповідями цього свідка, ухвалив кілька запитів до нього, поставле-них обороною а цій справі.

При кінці питає що свідка д-р Павен-ський про ова. Антона Стефанишина, одна-че цього обвинуваченого свідок цілком не знає

За інтерпретацію § 153.

Після переслухання Романа Шумського, оборонсь д-р Шухевич просить предсід-ника ствердити, що як цьому свідкові, так і іншим а часі їх переслухування а слід-стві св. суддя не пригадав постанови а § 153, на основі якої вони могли у справат, що дотичали їх особи, ухилитися від зізнань.

На це прокуратор заявляє, що св. суддя до такої пригадки не обов'язаний; ухилити-ся від зізнань можуть самі інтересовані. Предсідник прикидається до думки проку-ратора, а чи д-р Шухевич каже: Так вони не правники, аби знати свої права пер-ед свідчим суддею!

По тім алава свідок.

ПАВЛО ЗАБОЛОЦЬКИЙ.

теж у в'язничній убринні, літ 27, засуджений у крак. процесі на 4 роки, незаприсяженим. На запит предс. св. каже, що працював у „Газеті інформаційній“ а Перемишлі. Сам походить а Вишнівці, пов. Перемишль, свідка нічого гімнема каже. На пит. предсідника про свою долю а крак. процесі св. каже, що він ані так коротко знаме-ня, що не а свід. відповідала. Зрештою так багато часу минуло, що св. забув багато річей

КОЖНИЙ СВІДОМІЙ на листу
УКРАЇНЕЦЬ
віддасть
СВІЙ ГОЛОС

18

На даліше питання предс. св. ка-же, що не знав „Івана Мелого“ ні інших. Кож-ногого знав, але а чим не бачився від 1922 р. До Волошака не знав ніколи, бо його не знав. На пит. чому написав такий лист а тюрмі, свідок каже, що свідка іі місяці у страшний порі-павинні цілком ізольова-ний, а його тіло покрите було цілою пров-струнами і хробацтвом. Тому св. був запі-божевільний і кожна а панів, членів за-соного трибуналу, на його місці був би те-мо що не таке написав. (Порушення на салі).

На пит. д-ра Стар. свідок признається, що належав до У. В. О.

Після зізнань цього свідка зарешчено во-ротку павлу.

По павлі зізнавав

ВАСИЛЬ КОЛОДІЙ.

літ 22 студ. філосо. в Кракові, засуджений а крак. процесі на 4 роки, незаприсяженим. Св. оповідає, що його арештовано а Кракові, де він був помічником філого товариша. Працювали для У. В. О., ала мала ріжні відділи: культ. освітній, розвідний, пропа-гандистичний і терористичний. Свідок по-сплав вісти на Даніїв, але чи там був від-діл („підпункт“) У. В. О., він не знав. Щодо ова. Вербицького („Березовського“), то свідок його не знає. Ова. Копаліська свідок оові пригадає.

На пит. д-ра Шухевича, чи св. суддя показував йому писмо (гріпсу), св. по-тв. ка-же, що показував і спершу ка-же, що не написав свідок, а потім виїшло, що не написав Мочинський. Той Мочин-ський, як свідок зазначав додатково, подає просьбу в справі умовного звільнення і мо-тигував свою просьбу саме тою гріпсу, аби прислухнитися.

Серед великого заінтересування війта на салі

ВОЛОДИМИРА ПІПЧИНСЬКА.

літ 20, урожд. в Золочеві, бухгалтер, засуджений а крак. процесі на 5 літ тюр-ми. Свідок зізнавався незаприсяженим (по польськи). Свідок оповідає, що її ареш-товано а Кракові. У Львові була раз або двічі мабуть з початком 1923 року. З Кракова вислала раз книжку до Ольги Вербицької на доручення Волошака. Св. ка-же, що не була його секретаркою, а не представлено а крак. процесі, тільки листи до Волошака приходили на її за-резу. Ова. Ольги Вербицької св. не зна-ла цілком. (Тут встав Ольги Вербицької і задала, що її представлено у Льво-ві іншу Піпчинську, а не ту, яку вони бачили перед собою).

На пит. д-ра Стар. свідок ка-же, що приймала листи до Волошака тому, що він був бідним студентом і не мав по-стійного мешкання, але абсолютно не знала про їх зміст, бо їх не розпечату-вала і не читала.

Після того предс. запитав, що свід-ка Дробенка з тюрми вже випущено. Чи би хто мав його адресу, асирить подати предсідникові.

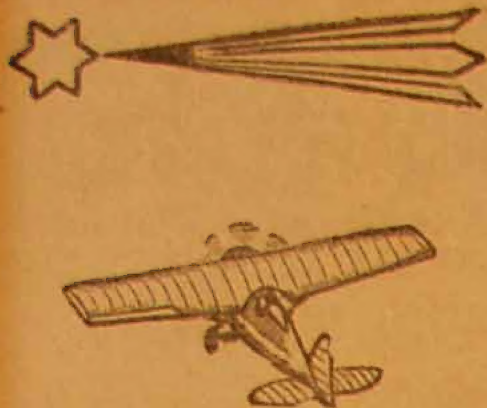
Де є Катерина Канюк?

Що де св. Катерини Канюк, то при-шла речення, що її не можна знайти. На це обор. д-р Давидяк просить знову, щоб а відчитанням зізнань К. Канюк зажадати, бо оборона не тратить надії, що чейже поліція зможе такого важного свідка знайти, а чому зрештою допоможе її оборона. На це предс. зор-ягував а той спосіб, що назвав заву д-ра Давидяка інституцією на адресу поліції, яка, виходило би з того, а розмислом не старалася віднайти св. Катерини Канюк. Обор. д-р Давидяк у відповідь на це за-стерігся, що він за старий оборонець і не бавиться в ніякі інституції, але предсід-ник перебиває і каже: В цій справі зра-джує народу трибуналу.

По нараді трибуналу предс. заявив, що можливо, що Катерина Канюк а ще у в'я-зничі. Якщо оборона мала її адресу, мо-листь подати предсідникові.

Читання актів.

Потім відчитано зізнання Павла За-болотського, який оповідає, що арештовано а Кракові, де він був помічником філого товариша. Працювали для У. В. О., ала мала ріжні відділи: культ. освітній, розвідний, пропа-гандистичний і терористичний. Свідок по-сплав вісти на Даніїв, але чи там був від-діл („підпункт“) У. В. О., він не знав. Щодо ова. Вербицького („Березовського“), то свідок його не знає. Ова. Копаліська свідок оові пригадає.

Скоро досягається ціль, якщо до
прання уживається доброго мила

МИЛО КОМЕТА

TRZEBINIA

недається знаменито до прання в твердій воді.

Дізнав Билий Бого в імені людя в часі чиненних пересудувань (Будний, неділя, четверонога і ін.). Дальше оба, подчас, як то чому назвали ромбастрою до пага і пересудуванням племін діями і почали стоячи, так, що Богу від того пошукали поги і т. я. Тимор, до якого змінив згодомся, записав йому відрізаний діалог і казав джмату.

Назавсім піддатиме візантині Талон
Росенського. Стефана Станіслава Котанови-
ча з численних поїм клічківців, вартівни-
ків, професій, постеризованих, що робили
службу, джигурних офіцерів і комісарів по-
ліції. Всі вони заявляють, що з обшукую-
чимим поводилися жорстоко. Бо такий
мали напад.

На тому повелікова розірвана помітила.
22. Продовження II — знітра.

TESTIM.

„Коопер. Український Театр“ під ди-
рекцією м. Стадника (вул. Шашкевича).

16-го 3-30 п. «Пісні в лицах» (для молоді дитинки).

Міський великий театр:
14-го "Цілунок Попелюшки"
15-го "П'ястаток".
16-го "Феноменальна сила".

Міський „Театр Новин“:
14-го 15-го, 16-го 17-го „Дівчина Пусті“.
Кіно.

- „Анатоле“: Мушнина з жигулими.
- „Палас“: Симфонія змисла.
- „Лет“: Зв'язчана“.
- „Фатаморгане“: Парала розкриття“.

**КОХНИЙ САЙДОМИЙ
УКРАЇНЕЦЬ
І УКРАЇНКА
в дають свій голос
НА ЛИСТУ**

НОВИНКИ.

— Арешти. Повіdomляють нас, що з у богу 11. лютого н. р. арештовано в Підгайцях удруже кандидата на посаду а лшста ч. ІІ. Олександра Яворського під заміткою провадки в § 65а кримінального закону (забурювання публічного спокою). Того самого дня арештовано також секретаря Повітового Виборчого Комітету УНДО в Бучачі іжж. Антона Короля за промову, виголошену ним на вічу в Осінцях дня 5-го лютого н. р.

— 3 нашого театру. У прем'єрі пєси М. Гайдая «Дон Кіхот з Есентайму» дня 14 жовт. м. виступили в головних ролях такі артисти: пп. Кривіцька, Посацька, Шенков, дир. Стадник, Бенцаль і Вороніш.

— Лівийша панорама. Лівийша вло-
нина втіли неабияку штуку: не вважаючи на присутність у хаті буви, през. міс-
т. Пайвана, вони зміни поводились так,
що, ніби очистили кімнату сумасяну іа спад-
щині розбиті три шафи і забрали тро-
єриба та менше дороговизностей. — По-
ліція довідалась про одне поетичне схи-
тання азіяток у банці на вул. Палав-
мусла покликати на допомогу пожеж-
сторожу, щоб дістатись туди по д-
тинку; зловили трьох майстрів витряпа-
ти кашкетері лівийшого азіятокта Роз-
теанца цілава із стола зазначатима коп-
та із 900 дол. у часі, коли в кімнаті бу-
ли тільки оці: машиништі і один клієнт; до-
дат обшукали, клієнта переловили аж
провісник, задержали і такі винести
Німак ні позив, хто вкрай гроші, ні
лівийше доларів. — До цього списку
дайте ще одно самовиборі 21-літ-
нійша, студентка сесимарі Бекерішот.

— Темна хроніка. У селі Перерва в Ко-
тобачини арештували двох селян Ко-
лія та Пилипа обанкручаних у залю-
бленості жінок Котіме. Пили Котіме

добули із криниці дітям довшої дивної морчанки мужа. Одна селянка впадала тайки, що її муж брав участь у війсьній покійній за обіцянку винагороду. Мотичом злочину була людина Колоди до місцеві молоді дітчини. — В околиці Городка Угладонського шибас вхисав володогю, що прикладається чудотворним лікарем із Росії і при допомозі різних штукарств вимамує від селян гроші.

— **Вияснення.** Дістаємо такого листа: У зв'язку із новиною в ч. 28 „Діла“ п. з „Вибірчий гумор“, де наводжу запис, який робом роблена мною фотографія „Т-во письменників і журналістів“ попала у „Наше Слово“, зв'язую, що я ні із „Нашим Словом“ ні з якимисьбудь спорідненим із ним виданням не маю нічого спільного і вілких знихом їм не даю. Також до „Глобуса“ перестав я висилати знімки після певного інциденту, коли з них редакція довсім змінила надписи. З повагою Л. Янушевич, фотограф”.

— Смерть югославянського історика. Помер відомий югосл. діяч і історик Люба Піванович, бувш. проф. історії у Благороді, посол, президент парламенту, двічі міністр внутр. справ і міністр освіти, заст. голови радикальної партії, автор численних історичних книжок і спірабітник різних журналів.

— Бердиські шахові змагання почались кілька перемогами молодшого покоління проти ветеранів, так, що знавці ворожили чимало несподіванок. Типісмом перші третина змагань закінчується таки перевагою сесіора: перед вале Немцовіч і Реті, за ними ідуць Тартановер і Вогодніч. Одні з них уже мусить тепер бути приготований на те, що втратить нагороду бо нагород є тільки три: 2000, 1000 і 500 марок.

— Рекорди. У Шикаго вдалось одному хірургові розділити операційним ножем пару аросаних близнят, що мали тиждень. Одна дитина вмерла, друга живе. — У Парижі помер мільйонер Каен, що почав 40 літ тому свою кар'єру як захмичник. Згодом продавав він кабу бідакам, кружляючи по хатах, пізніше купив маленьку кавареньку, аж дійшов до ставлення голови кавового союзу, що мав на своїй послуні тисячу вантажних авт, що розвозили мішечки кави. — „Красная Газета“ пише: „І раді в народним комісаріаті освіти про підвищення рівня радянської драматичної творчості, рішуча організувати спеціальні семінарії для підготовки молодих драматургів“. — У франц. місті Брест проівава з ліцитації дім за довгі. Продажця піна дому з 4-ма кімнатами, кухню, туалетом і горіщем була 25 фр. На ліцитації не ливив ніхто і сам власник купив свій дім за 25 фр. 50 с., себто за яких 10 зол. Ідеальне місце для доджників цей Брест.

— У Базель, Бельгія Вілчюль Де-Бо уродила 22-у дитину. — Арештували в Гену вері фабриканта відомого віамолоджуючого середника „Лікутате“ за маніфiства: всіх віамолоджувача себе не міг!

— Літературний кутік. Три останні повісті Бляско Ібанеса, що вийшли внаслідок перед його смертю в Нью Йорку англ. мовою, вийдуть в оригінал аж за 3 місяці. Темою першої повісті „Шукуючи за великим Ханом“ — життя Колумба; другої „Ліцар Діви Марії“ малюнок епопеї іспанського заводника Охеда, що пізніше криз Каліфорнії; третьої „Марево золотих крил“ це сучасне Монте Карло. Ще перед смертю Ібанес скінчив повість „Модальність сексита“, за яку американські видавці давали йому 150.000 дол. Популярність Ібанеса в Америці величезна. — Кошам Дойль, творець Шерлока Гольмса, став, як відомо, спиритистом. Він написав статтю про „Загробні рукописи“, за допомогою, що досягає оригінальне продовження рукописів апокаліпсу від Дікенса, його твору „Тайни Едіна Друдла“, а також філософічних роздумвань Оскара Уайльда та Джека Лондона. Коли це правда, що померші письменники зможуть закінчувати свої твори спиритичними способами, тоді розвиток літератури забезпечений!

— Творець „Інтернаціоналу“. Московська преса повідомляє, що радянський уряд висловив глибоке співчуття Деге-

тера в Москву. Дегетер, що живе в околиці Парижа, в Сен Дені, у великій нужді, є творцем арії „Інтернаціоналу“. У СРСР він має дістати медальки в домі ветеранів революції, а від уряду пенсію. Цього року минує 40 літ від часу, як Дегетер склав „Інтернаціонал“; він має ніки 70 літ. Тому, що „Інтернаціонал“ є офіційним гімном радянського уряду, йому влаштують там велике свято. Якби авторський міжнародний закон забезпечував композиторам права на гонорар від кожного прослування їхньої пісні, Дегетер був би ніки мільйонером!

— Візмолоджений Шекспір. У Львові давали цим дитям „Макбета“ у модернізованій виді. Англійська критика не прийняла постановки прихильно, але публіка зацікавлена як виглядають ліцарі з доби Макбета в сучасних військових уніформах, модних убраннях, із усіма сучасними звичками. Героїють пієкі із содою і танцюють чарльстона за грамофоном. Леді Макбет бере на білу голову аспірину; одягнена в суцільно до колін і шовкові панчохи, модно підстрижена, а в кращій лінійній сцені виходить у піжамах. Режисери поробили відповідні зміни в тексті, щоб текст погодити із цими усіма „ліповцями“. Дивне тільки, що війна у цій пєсі не припинена завдяки нашоюдам: телефоном, радієм і літакам!

— Світова війщина. Радз Ліги Націй збереться в Женеві 5 марта. — Нім. парламент може бути розкритий ще цього тижня. — За. Держави дозволили на численніший візд імїгрантів, головню англійських, яким число подвоєно новим законом. — Замеджува анга. провідник лібералів Асквіт; він має 70 літ. — Ангорський уряд рішив стабілізувати курс ліри. — У Каїрі в присутності короля Фуада поклали угольний казін під новий єгипетський університет. — Еспан. диктатор Прімо де Рівера вправ із Афріка, але адорний. — Польща одержала від СРСР клькканацять вагонів архивних матеріалів з доби польського повстання; польські історики матимуть свіжу роботу! — У Лондоні (Каліфорнія) згоріла ціла частина міста від пожежі в копальні нафти. — Мадярські студенти націоналісти погрожують страйком підчас парламентської сесії на знак протесту проти лавізного „жмерус кляндус“. — Замеджува Італ. письменник Д'Ануціо. — Лідл Джордж застана в ітервалі, що диктатури в Європі кутко скінчуться.

В обороні власного імени.

Тримакється засади: *audietur et altera pars*, даючи на сторінках нашого щоденника місце різноманітним і відновіли проф. В. Зайцева на порубах Вою з Т. Савицьким заміт в листі до нашої редакції, надрукованим для 31. I 1928. р. Відповідь проф. Зайцева напечаті.

Високоповазаний Пана Редакторе! —
Ознайомившись щойно сьогодні з відпо-
вістю Тимофія Олексія (журналіст в ч. „Ди-
на“ з дн. 31. I. 1925) на мій лист, надруко-
ваний у „Діні“ дн. 21. VIII. 1927. р., я на-
вело прохання надіслати на сторінках „Діна“
наступного листа:

В серпні 1927. р. у маринських Ехотез-і
Ротат-і * і потім ще в двох-трех по-
казі бувалийши газетист та у маринських
„Укр. Пана“ появилася замітка у вигляді
телеграми, надісланої буніто-ю з Маринки,
у якій суперечувалася, ніби-то „марко-
боро ЗНСР“ оголошало, що я був співро-
бінником харківської „отраки“. Замітка
ця рокистала була до газет маринської
агенції „Ехотез-і“.

Шляхівцями, що ще замість в особисто-
договірні, а що в діловій такій телеграмі
з Парижа від бора УПСР не було, а згодом
до агенції "Експрес" в запитаннях: звідки
доставляючи знадану замітку? І ділову в
агенції "Експрес" мені здавалося, що ніякої
телеграми з Парижа про мене не було, а що
замість правде одна українська, що мені
увірвали в Варшаві. На жаль, заборочили
знадану агенції обшарпа зявистий старіше
договір спрямований проти мене іноу-
дів: але обшарпа цієї не дотримали; і тому
в прикладі II до судової відповідальності
(дод. між лист в "Кур. Осло-пів", зна
9.10.1927).

Панахида за душу
бл. п. ОЛЬГИ БАСАРАБ
в четверту річницю трагічної смерті
відбудеться в середу 15 лютого
1928 в годині 1230 в полудне в Пре-
ображенській церкві при вул. Кра-
ківській при участі хору співач-
ного т-ва „Сурма“ на яку запроште
Українське Громадянство
Головний Орган „Совву України“

[illegible]

На цього міста наразі відлучався то-
тер Тимофія (Тиміш) Олексій. Цей самий
Олексій, — як пам'ятають університетські
товариші, б. україн. міністр, проф. Україн.
Університету в Празі О. Мінков, — з'їхав до
рел. «Укр. Народу» з дн. 28. VIII 1937. («Укр.
Народ» не надрукували; див. «Укр. На-
роду» з дн. 27. I. 1938). — ще в 1924 р. від-
час виборів мене на доцента України. Уні-
верситету в Празі, ширив про мене ті самі
чутки, які подали нині у офіційній теле-
грамі з Париза ніби-то від бюро УНСР.
(І які тої самий Олексій потворив у знес-
то до рел. «Народу»). При тім, — як пише проф.
Мінков, — у 1924 р. Олексій, пославши, що
подали ним відомості про мене може потвер-
дити проф. Тимошенко (б. губерніяльний
комісар Харківщини, нині ректор України.
Госп. Академії в Подольську); але при роз-
слідуванні, переведеним тогочасним деканом
проф. Р. Лашенком, жадний потвердити
інститути Олексія не знайшов; з проф.
Тимошенко, на якого послався Олексій,
категорично заявив, що він нічого свого
про мене ніколи не чув. Після цього я був
одночасно обраний доцентом України. Уні-
верситету в Празі.

Не зважаючи на це, Олександр знову повторює свої інсинуації:

1) Передусім, він закликає, ніби на власні очі бачити імя „Ватислав Зайкин” у ідеї спіритуїстичні харизми, „доктрина”. Це занадто брахмі: інакше тоді, перевернення спеціального коментаря, був підрукований у галеті; в ім'я 2 ч 3 підком чуді мав особі б моїм приваблим (дуже поширеним в Харківщині); але імена „Ватислав Зайкин” там не було, в бачити „на власні очі” Олександр його не міг.

а) Олексію заваляло, що мені зробили в 1917 р. зарплати, від яких я довго напружувався. — Справді, в липні 1917 р. якимсь чином чи тріма особистими збройним була мені донос до «травматичної об'єктивної» комісії по боротьбі з контр-революцією. Кар'єрські, разні робітні, депутати, у якім обшарувався мене в «контр-революційності», в підготовку конаріативного перепорту (і), в співробітників в «охрані» і т. д.; при чому мої товариші наводились додого, що авторами цього доносу були «товариш Олексій і Олександр Сильницький, які мали в мою особисті руки». В той передовий, революційний час (літо в серпні 1917 р.) були це дуже такі освітучі чинники: по політиці справ і мада, в громадстві, суд отримавши той в найбільш уявний донос отримавши владу переїхати біло-години, то співробітників «охрані» вони (назва неспівізнала).

але, повернувшись з червоної армії, я бачив, що в Україні панують моральні розбрат і розлад: справу, розпочату ще до мене, проти мене, залізничників повним припиненням («припиненням»), а отже і відсутність всяких підстав до обличування, а два роки пізніше — по залізничній Харківській Університету — а отже і по тому ж Університету для приготування до професорської діяльності (для чого — по залізничній Університету в Рівній і в Києві — викладався не тільки науковий предмет і праця, але і моральна дисципліна).

а) Провести роботу і твердження Олександрів
в виключення мала в карміських про-
мислових організацій, зокрема в Харків-
ській Урядовій Школі Промисла (якуре по-
чала швидко в 1917 р., а в якій збері-
ла Олександрів і до якої в кінець не за-
вершила).

[illegible]

